

Cabanyal, any zero

Al Cabanyal, ens hi juguem més que no un grapat de cases, els valencians. Ens hi juguem una part de la història, del patrimoni –de saber qui som, en van quedant cada colp menys detalls–, però sobretot uns quants valencians s’hi juguen la casa dels pares.

Haviem quedat al carrer de la Reina cruïlla amb Tarongers, al Cabanyal, per defensar la casa –Perquè és la casa del pare. Jo volia ficar-me en aquella pell, la dels veïns que tenen amenaçada la casa: imagine què podria ser capaç de fer, per defensar-la, per impedir que una decisió política, que no vol dir necessàriament ni equilibrada ni convenient, m’enviés les màquines excavadores i m’obligués a anar-me’n, de la casa dels pares. Molts dels polítics que han decidit de donar suport a aquest estil de fer política peguen en orfes, perquè no saben què és viure a la casa dels pares, a València i al Cabanyal, d’una altra manera no ens enviarien una ordre d’expulsió. Al Cabanyal, ens hi juguem més que no un grapat de cases, els valencians. Ens hi juguem una part de la història, del patrimoni –de saber qui som, en van quedant cada colp menys detalls–, però sobretot uns quants valencians s’hi juguen la casa dels pares. Són aquests que s’hi juguen molt, per la mediocritat insaciabile d’un grapat de polítics. És migdia, l’últim diumenge d’un mes de gener molt fred. A l’ombra la temperatura no enganya, però al sol el dia és esplèndid. Hem aparcat a l’estació del Cabanyal i agafem per un dels carrers vells d’entrada al barri, el del pintor Ferrandis, nascut ací mateix. Amb el Toni comente que encara som en un poble: el ritme, les botigues obertes, l’absència de trànsit, veïnes que s’expliquen que ara començaran l’arròs..., per allà baixa el tramvia, que em recorda l’antic trenet que baixava al Grau per les estacions de la Cadena, Termes, les Arenes –de xiquet vaig fer el trajecte centenars de vegades. Som en un barri que té sentor de poble, si bé la pudor de ciutat l’amenaça. Comentem que hauríem de venir-hi més, portar-hi la família, passar per aquestes balconades, de cases d’un encant irrepetible. Ho explica davant els mitjans una de les veïnes més lluitadores: 'Sense presumir, som en un barri que no té rèplica a Europa.' No fa curt, no. Hi ha més gent que s’afig al nostre caminar, tot de gent que va en la mateixa direcció, al carrer de la Reina, que és el carrer de la tia Pilar, una grauera que es va refugiar a Bétera, a cals iaïos, fugint de les bombes feixistes que, aleshores, també volien fer volar el barri. Em dol saber que tinc el temps just, que hauré de tornar d’hora per un altre compromís ineludible, però sé que visc un matí especial. Fa dia d’estar-se hores amb aquesta gent, per aquests carrers, alguns dels quals poden tenir les hores comptades. Pel carrer ja baixa la pancarta principal, 'Salvem el Cabanyal i el Canyamellar', amb tot de fotògrafs que no volen perdre el moment, una altra imatge d’una victòria dels veïns contra la política. Hi ha milers de persones, sense exagerar, que acompanyen els veïns, darrere la pancarta: salvem el barri, salvem la casa, salvem els xiquets... 'On arribarem amb els polítics, que hem de passar la vida salvant-nos?' També hi ha gent refugiada a casa, que es mira què passa des dels finestrals. Toni i jo hem mesurat la manifestació: ens hem estat més d’una hora mentre la gent passava, lentament, cap a la plaça, cap al mercat. Som molts i la gent de l’organització se sent sorpresa, gairebé feliç. La resposta ha estat tan important, que ha convertit el dia en una nova victòria de la gent senzilla, que potser després, com tantes vegades, no es traduirà en res, ni en vots, ni en cap alternativa. Potser per això l’Alarte, segons se sent per les voreres, havia preferit de no venir i anar-se’n a la festa de la carxofa, a Benicarló, quins collons d’oposició. Hi ha veïnes que van molt encesos i protesten a crits: 'Han vingut molts autobusos de Barcelona, pagats, per omplir els nostres carrers.' Al Cabanyal, no ho amaguem, hi ha interessos enfrontats, i autoodi típic valencià; també hi ha endemismes purament valencians: abandonament, males arts, intoxicació i una política municipal de nocturnitat i traïdoria. Però avui la resposta de milers de persones és en favor de la casa dels pares. Hi ha partits polítics, el Bloc, Iniciativa, Esquerra, Esquerra Unida, però sobretot hi ha associacionisme compromès, joves, molts joves dels casals, moviments socials que representen les tribus del compromís en una ciutat important, València ho és, okupes, antisistema, ca Revolta, feministes, maulets, músics, actors, mestres, gent gran, gent anònima, dels pobles dels voltants, de Patraix, de Marxalenes, de Russafa, de Xúquer viu, gent que sembla feliç... Tots plegats defensen de viure a sa casa, vet ací el crim de què els acusa la política. He

tornat a casa, a ca mon pare, a fer l'arròs de diumenge, mentre uns altres tenen la casa amenaçada. Avui se'ns ha fet tard, molt tard, però pagava tan la pena viure un dia de victòria, un diumenge assolellat, gairebé feliç.

2 febrer 2010

Una notícia de VilaWeb.com

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)